

Ej må någon utöfva rösträtt för större antal röster, än som svarar mot en tiondedel af kommunens hela röstetal efter röstlängden, eller i något fall för högre röstetal, än det, som enligt röstlängden sammanräknadt tillkommer öfrige röstegande. Uppkommer vid sådan beräkning af rösträtt bråktal, skall det bortfalla.

Stockholm den 27 januari 1890.

Olof Jonsson
i Hof.

N:o 168.

Af herr Ivar Månsson m. fl., om skrifvelse till Kongl. Maj:t i fråga om minskning af utgifterna under riksstatens tredje hufvudtitel.

På ett område, der, vi tro med fog, kan ifrågasättas huru vida det nog sparsamt eller rätt lämpligt användes statsmedel, är i fråga om arfvoden och afföning till de förenade rikenas diplomatiska representation i utlandet.

Redan vid 1867 års riksdag afläts skrifvelse till Kongl. Maj:t med uttalande, att, då Sveriges diplomatiska intressen i flera länder torde kunna utan men besörjas på ett mindre kostsamt sätt än dittills ansetts vara erforderligt, Kongl. Maj:t ville låta tillse och utreda, huru vida icke inskränkningar å anslagen under tredje hufvudtiteln skulle kunna vidtagas, samt för näst-sammanträdande Riksdag framlägga förslag till nedsatt utgiftsstat för sagda hufvudtitel.

Med anledning häraf framlade Kongl. Maj:t för 1868 års Riksdag förslag dels till ny utgiftsstat för utrikesdepartementet, understigande hvad som för föregående år blifvit begärtd med mer än 20,000 kronor, och dels

till en så kallad normalstat, afsedd att tillämpas vid dåvarande diplomatiska tjänstemäns afgang. Men ehuru Riksdagen fann sig böra bevilja det af Kongl. Maj:t i öfverensstämmelse med berörda utgiftsstat äskade anslagsbelopp, 440,250 riksdaler, uttalade Riksdagen likväl i sammanhang härmed såsom sin mening, att utgifterna under tredje hufvudtiteln genom åtskilliga af Riksdagen angifna indragningar borde kunna än ytterligare nedbringas.

Långt ifrån att nedsättas hafva utgifterna under berörda hufvudtitel sedermera icke obetydligt tillvuxit, hvilket också vållat, att många röster höjts inom riksdagen, såväl i tal som genom motioner, emot detta luxuösa tillvägagående. Att vi hålla oss med godt aflönade ministrar och konsuler på orter i utlandet, der det kan vara af vigt att hafva sådane, vilja vi ingalunda föra talan emot, utan hvad vi för vår del finna origtigt är, att arfvoden, löner och omkostnader äro i vissa fall i förhållande till platsernas betydelse alldeles för stora och för många. Så till exempel i Konstantinopel kostar beskickningen 32,000 kronor utom fria bostäder och rätt till lästafgifter och der ministern och drogman uppbära löner såväl af kabinettskassan som äfven af konsulskassan, och torde det i fråga om denna plats betydelse såväl för handel och sjöfart som äfven i politiskt hänseende böra ordnas betydligt billigare. Samma är förhållandet med ministern i Rom, som uppbär 29,000 kronor i arfvode och 3,000 kronor i kontorskostnader utan redovisningsskyldighet, och i fråga om göromålen på den platsen få vi hänvisa till den berättelse, som för 1888 derifrån är afgifven. Liknande är förhållandet i Wien, der ministern uppbär arfvode af 40,000 kronor och legationssekreteraren 6,000 kronor, och anse vi det med skäl kunna ifrågasättas, om vi icke på den platsen borde betydligt billigare representeras; och likaså i Washington, der ministern uppbär lön dels som minister 16,000 kronor, dels som generalkonsul 16,000 kronor med rätt dessutom att uppbära lästafgifter, hvilka uppgingo enligt senaste statistiska uppgift till 16,900 kronor. Vidare kunna vi för vår del ej inse, hvarför ministern i S:t Petersburg och i Paris skall uppbära ett så betydligt högre arfvode än ministern i Berlin.

Beträffande åter konsulatärenden, så befinnes det, att af 25 platser, der vi enligt bilagan C vid statsrådsprotokollen till tredje hufvudtiteln hafva aflönade konsuler, endast 14 af dessa platser lemna någon inkomst i form af konsulatsafgifter för betäckande af deras aflöning, och flera af dessa, såsom Archangel, Billbao och Genua, högst obetydligt. Af de öfriga 11 hafva 4 rätt behålla för egen räkning konsulatafgifterna. Då enligt gällande förordning aflönad konsul skall till konsulskassan aflemna den afgift för hvarje ton, som svenskt eller norskt fartyg är skyldigt erlægga för fartygets afgiftspflichtiga dräktighet, så visar det sig, att å de sju öfriga platserna, der aflönad

konsul finnes, men hvarifrån ingen dylik inkomst influtit, intet svenskt eller norskt fartyg der vare sig lossat eller lastat, hvadan sålunda ingen handel eller sjöfart från de förenade rikena å dessa ställen förefinnes. Uppenbart är ju, att en konsul har eller kan hafva mycket annat göra än uteslutande sjöfarten; men läser man de konsulsberättelser, som för 1888 äro till kommerskollegium afgifna, skall man finna, att å flera ställen konsulernas biträde ej heller för andra ändamål å tjenstens vägnar behöft anlitas.

Med afseende å de kontorskostnader utan redovisningsskyldighet, hvilka utgå till belopp af 70,500 kronor, så förekomma, som vi tro, dervid oegentligheter på så sätt, att å flera af dessa platser konsuln uppbär mycket stora belopp i lästafgifter, hvilket sålunda, om så är fallet, borde göra statsbidragen obehöfliga, men härom är man oviss, då inga uppgifter derom finnas, och den senaste statistik, som derom talar, är utgifven 1883.

Hvad vi sålunda härmed åsyfta är, att inskränkningar i antalet ministrar och aflönade konsulter måtte i möjligaste mån ske, eller att på de platser, vi tillåtit oss påpeka, ministrarne ej borde erhålla så höga arfvoden, som nu äro anslagna; att icke åt samme man måtte utbetalas såväl arfvode som minister och lön som generalkonsul och dertill rätt uppbära stora belopp i lästafgifter; att icke så stora löner borde anslås till konsulter å platser, der intet nämnvärdt är att utträta, och att inskränkning borde ske i de afgifter, som utbetalas till kontorskostnader.

Då vi emellertid noggsamt inse, att en nedsättning å de anslag Kongl. Maj:t vid innevarande riksdag begärt svårligen låter sig göra utan föregående noggrann utredning, tillåta vi oss föreslå,

det Riksdagen, i sammanhang med beviljandet af nödigt anslag under tredje hufvudtiteln, måtte hos Kongl. Maj:t anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes vidtaga anordningar, så att utgifterna under tredje hufvudtiteln blifva minskade, samt till nästa Riksdag framlägga förslag till nedsatt utgiftsstat för nämnda hufvudtitel.

Stockholm den 27 januari 1890.

Ivar Månsson.

J. Anderson

Nils Petersson.

i Tenhult.

Carl Persson.

Olof Andersson

i Lyckorna.